

СПИСАНИЕ ЗА ДЪЦА.

Сираче.

— Ти въ дрипи цѣло си покрито,
Съ лице посърнало, неомито!

Очичкитѣ ти не искрѣятъ,
Горчиви сълзи само лѣятъ.

Дѣте невинно — ангелъ сѣши,
Защо чело ти тѣй се мрѣши?

Що впивашъ погледъ въ небесата,
Кого проклинатъ ти устата?

— Сираче съмъ, сираче клето,
Що нѣма нищо подъ небето —

Ни татко, майка, нито стрина,
Съсѣдъ любезенъ, ни роднина!

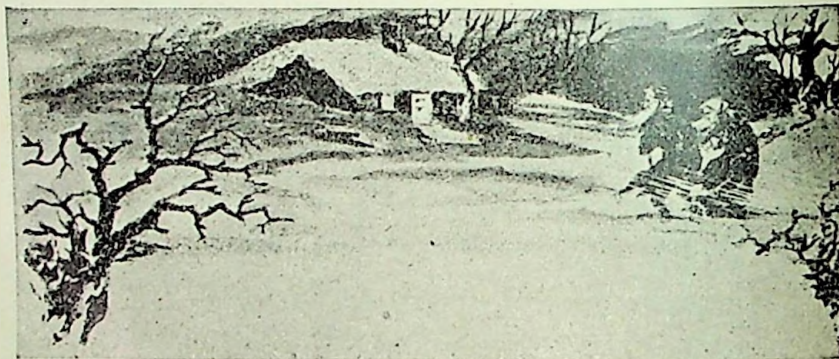
Менъ всѣки гони и отрита;
Шо искамъ? никой ме не пита!

Огризка хлѣбецъ и утѣха,
Прибѣжище подъ кѣщна стрѣха . . .

Това азъ искамъ и се моля,
Но хора зли сж — нѣмать воля!

За тѣхъ азъ моля небесата; —
Нѣ клетва шепнатъ ми устата!

Люб. Бобевски.

Непослушни внучета.

Измина януарий и настѣпи малкиятъ му братъ. Току що се бѣ стопилъ снѣгътъ на селската могила, ето че навалѣ новъ и я покри съ нова бѣла прѣмѣна. Дѣцата още отъ първия день почнаха да се катерятъ на върха ѝ и да се спускатъ надолу, като стрѣли, съ шейнитѣ си.

Баба Дона има три внучета, които не обичатъ да я слушатъ за всѣко нѣщо. Веднажъ тя отиде съ родителитѣ имъ на черкова и имъ поръча да не излазятъ отъ къщи навънъ.

Тритѣ братчета се обѣщаха на баба си, че никъдѣ нѣма да отидатъ безъ позволение и почнаха да си играятъ весело около огнището. По едно врѣме малкиятъ Стефко извика:

— Бате, Проданови се пързаятъ на могилата, хайде да отидемъ и ние!

— Не бива, каза Петко, баба ще ни се кара послѣ.

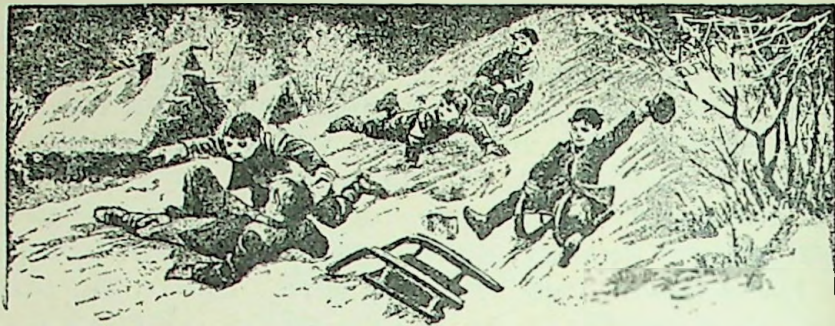
— А отъ дѣ ще знае, че сме ходили на могилата?

— Добрѣ, но трѣбва да си дадемъ дума, че никой нѣма да казва дѣ сме ходили.

Тримата братя се съгласиха и отидоха на могилата да се пързаятъ при Проданови. Колко бѣ весело тамъ! Дѣцата се изкачваха на върха на могилата и се спускаха като стрѣли надолу.

Често пѣти нѣкои дѣца изгубваха равновѣсие, падаха отъ шейнитѣ и слазяха като кълба

при основитѣ на могилата. Но никое отъ тѣхъ не се нараняваше, защото земята бѣше покрита съ мека постилка.

Камбаната заби за отпущкъ. Тритѣ братчета бърже грабнаха шейнитѣ си и се затекоха къмъ дома, за да изпрѣварятъ баба си. Скоро стигнаха въ къщи и се наредиха пакъ около огнището.

Слѣдъ малко дойде и баба имъ.

— Кой отъ васъ е излазялъ отъ къщи?, — извика тя още отъ вратата.

— Никой, отговориха едногласно венчки.

Всѣки криеше постѣпката си, но по бузитѣ имъ бѣ кацнало едно червено птиче, което ги пздаде до единъ: това бѣше червенната, която студениятъ вѣтъръ бѣше направилъ по страни-тѣ имъ.

— На непослушни дѣца, кравайчета не давамъ, каза бабата и скри въ дулапа нѣщо свито въ бѣла книга.

— Прости ни, бабо, ние вече ще те слушаме, извикаха дѣцата и скочиха да цѣлуватъ рѣка.

— Прощавамъ ви, но още веднажъ да слушате.

Слѣдъ това отвори дулапа и имъ подаде по едно кравайче.

Какъ укротяватъ звѣроветѣ.

ой отъ васъ не е виждалъ картина съ лѣвъ, какъ разкъсва пѣтникъ въ пустиня? Или пѣкъ съ тигри, които се борятъ на смъртъ или животъ съ своитѣ неприятели — ловцитѣ?

Тия картини сѣ ме карали да треперя отъ страхъ, когато влѣза въ нѣкоя *менажерия* съ диви звѣрове. Тогава азъ се чудя какъ така кръвожаднитѣ звѣрове сѣ забравили своитѣ привычки — да разкъсватъ хората и животнитѣ — и се покоряватъ на единъ човѣкъ, въоръженъ само съ камшикъ!

Мнозина мислятъ, па и азъ до скоро мисляхъ тѣй, че тия хора сѣ магьосници, съ тайнствена сила въ очитѣ, която задава страхъ на звѣра. Може тая сила да прави звѣра да отетѣпя назадъ и да забрави надмоцието си надъ човѣка. Други пѣкъ мислятъ, че тѣзи човѣци сѣ сполучили да укротятъ звѣроветѣ чрѣзъ разни жестоки мѣчения надъ тѣхъ.

Но ако заговоримъ съ нѣкой укротитель за неговото искусство, ще се увѣримъ, че много криво сме мислили за тѣхната работа.

Ето що ми разказа веднажъ единъ укротитель за укротяването на звѣроветѣ:

„Жестокитѣ обноски не смиряватъ звѣра. Въ това всѣки може да се увѣри отъ живота на нѣкое домашно животно: вземемъ ли да го

измъчваме, то никога нѣма да се привърже къмъ насъ, а ще отбѣгва; но, ако се отнасяме съ него любезно, то ще ни бѣде като другарь и въ всичко ще ни се покорява

Домашнитѣ животни услужватъ на човѣка по *привичка*; лѣвѣтъ който играе въ клетката съ котката, сѣщо тѣй дѣйствува по *привичка*. Ето защо, първата работа на укротителя е — да развие у малкото звѣрче *кротки привички*. А най-важната привичка е „да слуша“. Но да навикнемъ звѣрчето „да слуша“, по-напрѣдъ ние трѣбва да го слушаме. Това става, ако го *обичаме*. Тогава и то насъ обикнова. А тамъ дѣто има обичь, има и послушание.

Понеже животнитѣ не могатъ да говорятъ, то отъ насъ се иска голѣмо търпение, дордѣ ги научимъ да ни слушатъ. Отъ укротителя се иска да бѣде той и *безстрашенъ*, защото животното познава добръ страхливеца и не му се покорява въ нищо.

Отъ всички качества най-главното е *обичьта* къмъ животнитѣ. Въ тази *обичь* се крие всичката *тайна* и сила на укротяването.

„Който иска да навикне домашнитѣ си животни да му служатъ добръ и съ кротость, нека ги обича, както обича дѣцата си и както ние обичаме звѣроветѣ си.“

Недоболниятъ бурсукъ.

Ъ една гора живѣлъ нѣкога тру долюбивъ бурсукъ. Той билъ искусенъ зидаръ на подземни къщички и никой бурсукъ не можалъ да се мѣри съ него въ тази работа.

Макаръ дупкитѣ му да били най-красиви отъ другитѣ, но той никога не билъ доволенъ отъ тѣхъ: всѣка есенъ напушалъ старата си дупка и си изравялъ нова и по-красива отъ първата.

Другитѣ звѣрове взели да се чудятъ защо бурсукътъ си рови всѣка есенъ нова дупка, когато старата му е по-красива отъ тѣхнитѣ.

Дълго врѣме мислили, ала никой не можалъ да отгатне бурсуковата тайна. Най послѣ заякътъ се изправилъ прѣдъ събранието и казалъ:

— Нашиятъ събратъ постоянно рови земята, защото дири скрито имане.

— Право ли казвашъ, зайо? изревалъ рунтавиятъ мецанъ.

— Наистина ви казвамъ, че имане дири, вчера минахъ покрай него и чухъ да си бѣбри: „Моето искусство ще ме дари съ златно здраве прѣзъ идната пролѣтъ“.

Слѣдъ това събранието рѣшило да изпратятъ една млада мечка да улови злосторника и

да го доведе на съдъ. Тя го намѣрила като си копаялъ грижливо новата дупка и го поканила да се яви на съдъ прѣдъ звѣроветъ.

Било хубавъ есененъ день. Звѣроветъ били събрани подъ единъ столѣтенъ джбъ и чакали съ нетърпение виновника. Най-послѣ пристигналъ и стражарътъ съ обвиняемия.

— Ти се обвинявашъ, че си намѣрилъ скрито имане, изревалъ мецантъ. А споредъ закона, това имане трѣбваше да се прѣдаде на полицията и отъ тамъ да получишъ дѣла си. Защото ти си го скрилъ като крадецъ, затова подлежишъ на наказание.

— Наистина, отговорилъ скромно бурсукътъ, азъ дия подъ земята *съкровище*, но то не е нито злато, нито сребро, а *съвършенство* въ своя занаятъ — да ровя удобни дупки.

— Сега те уловихъ въ лъжа, сребролюбецо:

никоє животно не може да се сравни съ тебе по искусното ровене на дупки. а ти казвашъ, че си недоволенъ отъ тѣхъ, извикалъ ядосано мецантъ.

— Ако бѣхъ доволенъ отъ работата си, азъ нѣмаше да стана добъръ зидаръ; тогава всички щѣхте да ме корите, а не да ме хвалите като сега. Азъ щѣхъ да бѣда и лѣнивецъ, щѣхъ да се крия въ чуждитѣ дупки като готованката кума лиса.

Прѣдседателтъ го оправдалъ и го пустиналъ на свобода. Ала дордѣ си отиде, хитрата лѣсица се загниздила въ дупката му, а той се заловилъ да рови друга.

Спомениѣ на дѣда Стамена.

(Първа вечеръ).

Мѣсечинката се усмихва. Около нея рой звѣздици мигатъ. Вѣнка е страшенъ студъ. Вѣя лица помитатъ снѣга, носятъ го на облаци и го натрупватъ на голѣми купове.

Само около огнището е топло, защото тамъ горятъ дебели дървета и пламъкътъ имъ ближе куката на овисналата верига.

Една студена февруарска нощъ дѣдо Стаменъ донесе на огнището дебелъ пжнь и под-

кладе подъ него сухи суровици. Скоро ижнѣтъ се подпали и почна бавно да гори.

Сложиха трапеза и сѣднаха да вечерятъ. Тритѣ внучета на дѣда Стамена младѣха като гладни прасета, защото прѣзъ деня бѣха изгладнѣли на пѣрзалката.

Вечерята се свѣрши. Голѣмото внуче на дѣда Стамена изчете молитвата, а майка му раздигна сѣдоветѣ и помете около огнището. Дѣдо Стаменъ запали лулата и се настани въ кѣта на огнището, а дѣцата се приготвиха да му цѣлуватъ рѣка и да си лѣгатъ.

— Не бѣрзайте, гѣлѣбчета, тази вечеръ има да чуete какъвъ е билъ дѣдо ви, когато е билъ като васъ, каза дѣдо Стаменъ и ги покани да насѣдатъ около него.

— Нѣма дѣдо, нѣма да си лѣгнемъ, извикаха всички съ единъ гласъ; само ни разказвай приказки и ние ще стоимъ будни до сѣмвало.

— Азъ искамъ да ни разкажешъ за Брали Марка, каза Вълко.

— А пъкъ азъ искамъ да чуя отъ дѣда приказката за Хитъръ Петра, добави Недко.

— Не, нека ни разкаже какъ Левски станалъ вѣглишаръ въ София, обади се Иринка.

— Нѣма да чуete тази ношъ тия стари и познати приказки, защото ми омръзна да ги повтарямъ, а ще ви разкажа нѣщо изъ моя животъ, каза най-последъ дѣдо имъ

Всички наостриха уши да слушатъ . . . А дѣдо Стаменъ срѣбна отъ бѣкличката винце и започна :

„Това бѣше прѣди 65 години; тогава азъ бѣхъ на 11 години. Току що свѣршихъ IV от-

дѣление и татко ме даде на занаятъ у абаджи Пройка. Тогазъ нѣмаше въ България ни висше училище, ни учителско училище, нито пѣкъ офицерско, та повечето дѣца отиваха на занаятъ още отъ IV отдѣление. Ехъ, дѣца, вие сте сега честити съ многото ни училища! Учете се добръ, защото сега занаятитѣ не могатъ да прѣхранятъ човѣка като въ старо врѣме. Тогава се работѣше повече на рѣцѣ, а сега има и машини. Който е неукъ, той не може да си служи съ машината, а за машинитѣ ще научите подробно въ нѣкое занаятчийско училище.

При моя майсторъ работѣха двама калфи и едно чираче. Азъ бѣхъ четвъртиятъ работникъ. Сутринъ майсторъ Пройко идваше рано и приготвяше работа за всички. Калфитѣ шиеха скроенитѣ дрехи, а ние съ чирачето зашивахме кончетата на отбѣлѣзанитѣ мѣста. Майсторътъ само кроеше и ни гледаше какъ работимъ. Богъ да го прости, много грубъ човѣкъ бѣше: за нищо и никакво удряше съ аршина по гърба и бодѣше съ иглата по бутоветѣ. Веднажъ ме убодѣ за плешката съ голѣмата игла, защото съмъ зашилъ кончето наопѣки. Искри изкочиха отъ очитѣ ми. Безъ малко щѣхъ да си побѣгна у дома.

Най-весело прѣкарвахме, когато ставахме на „шевекеръ“, защото майсторътъ ни още спѣше у дома си, а ние си приказвахме весело около мангала въ широкия дюгень. Често пѣти по виквахме въ дюгения нѣкой салепчия и си парѣхме гърлата съ гѣстия салецъ. Повече калфитѣ пиеха, а ние само се облизвахме около тѣхъ, защото нѣмахме пари. Сегисъ-тогисъ и насъ почерпваха по една малка чашка.

Веднажъ ме пратиха да повикамъ сале-
пчията *Камберъ*. Затекохъ се като стрѣла и го
дотърсихъ чакъ до вжтрѣшната стаичка, къ-
дѣто се отиваше прѣзъ малка стѣлбица.

Едното стѣпало бѣше поврѣдено и се ва-
дѣше. Дордѣто другитѣ пиеха салепъ, азъ не-
забѣлѣзано отиѣхъ стѣпалото и отидохъ при
тѣхъ да си изпия порцията. Закуската се свър-
ши. Платихме на Камбера и той се опѣти къмъ
улицата. Отъ силния вѣтъръ ламбата изгаснѣ и
ние останахме въ тъмно.

Въ това врѣме Камберъ се трѣпина на зе-
мята и сѣдоветѣ му издрѣнкаха около него.
Той изпѣшка силно и едвамъ се изправи на
крака. Запалихме свѣщъта и що да видимъ! Че-
лото му окървавено и салепѣтъ разлѣиъ.

Ето и майсторѣтъ иде . . . Като видѣ жал-
ната картина, почна да разпитва какъ е станали
случката. Всѣки мълчеше и дигаше раменѣ. Но
той бѣше хитъръ и веднага се досѣти кой е ви-
новникѣтъ.

Още сѣщия день повика татка и ме наби
прѣдъ него съ дрѣновицата. Дордѣ умра ще
помня този бой, каза съ въздишка дѣдо Ста-
менъ и прѣкъсна разказа си.

Отчаяна.

(Случка).

Майката захвана много да се безпокои. Тя очакваше да си дойде по обѣдъ, а момчето ѝ още го нѣмаше.

Камбанитѣ биха за вечерня и той не си идва..

Тя излѣзе до пѣтнитѣ врата, погледне изъ правата улица, но напраздно. Върни се въ къщи, започне работа, но пакъ я остави. . . Лошата мисль за него не я напушаше. . .

— Ахъ, какво ли му е станало, да ли се е разболѣлъ у бабини си, или по пѣтя се е случило нѣщо! — шепне си разтревожената майка.

„Но той трѣбваше да си дойде вече! . . . Ахъ, какви лоши мисли минаватъ прѣзъ главата ми!“ . . .

Майката ставаше отъ минута на минута потчаяна . . . Трѣпки я побиваха и студенъ потъ обливаше тѣлото ѝ.

Смрачи се. Майката нададе силенъ писъкъ и изкочи на улицата . . . Слѣдъ нея трѣгнаха уплашени съседитѣ ѝ и се отправиха бързешкомъ къмъ селото.

* * *

Още прѣзъ нощъта започна да вали снѣгъ. Той бѣ покрилъ всичко . . . Сутринтъта врѣмето бѣ тихо, но снѣгътъ падаше на едри парцали . .

Борисъ взе сбогомъ отъ бабини си и трѣгна да си отива за града. Той не искаше никой да го придружи . . .

„Градътъ е близко и врѣмето тихо, азъ ще мога самъ да си отида!“ — казваше на бабини си.

Борисъ крачеше по мекия снѣгъ. Шътътъ бѣ засипанъ, но той не се страхуваше.

Като минаваше прѣзъ баира, загуби пжтеката и навлѣзе между дърветата. Той се лута на

всички страни и най-послѣ цѣлъ потъналъ въ потъ, капналъ отъ умора, седна и заспа . . .

* *
*

Отчаяната майка тичаше изъ пѣтя, а слѣдъ нея и съсѣдитѣ ѝ. Тя викаше името на момчето си, пищѣше високо и гласътъ ѝ ектѣше надалеко . . .

Най-сетнѣ събудениятъ Борисъ чу виковетѣ и се отправи къмъ тѣхъ. Слѣдъ нѣколко минути майка и синъ се намѣриха силно притиснати единъ къмъ другъ.

Обчарски кучета.

Отъ всички домашни животни кучето е най-привързано къмъ своя господарь. Щомъ привикне съ неговото сѣмейство, то не се отдѣля вече отъ него макаръ и да е най-сиромашко.

Кучето обича всѣки членъ отъ сѣмейството на господаря си и е готово да изгуби и живота си заради него. То обича сжъщо тѣй и имота му и го пази като своя кокалъ отъ чуждитѣ хора.

Тази чѣрта отъ нрава на кучето овчаритѣ сжъ я забѣлѣзали, затова сжъ привикнали кучетата си още отъ малки да пазятъ стадата имъ. Едно добръ научено куче не пропуска до стадото на овчаря нито вълкъ, нито чужди човѣкъ. А нѣкои кучета могатъ да се научатъ дори да вардятъ стадото и безъ овчаря.

Единъ швейцарски овчарь отхранилъ три едри кучета. Едното отъ тѣхъ научилъ отъ малко да обикаля около стадото и да събира овцитѣ на кръгъ, когато пасатъ. То отпослѣ не давало на никоя овца да се отдѣли сама отъ другаркитѣ си. Ако нѣкоя овца случайно останяла малко назадъ отъ другитѣ, то я мушкало съ муцунага да отиде напрѣдъ и да не разваля кръга.

То се научило и да довежда овцитѣ при господаря си. Когато нѣкой месарь искалъ да купи нѣкоя овца, овчарьтъ я посочвалъ на кучето съ прѣстъ, а то я отдѣляло внимателно отъ другаркитѣ ѝ и я довеждало право при него.

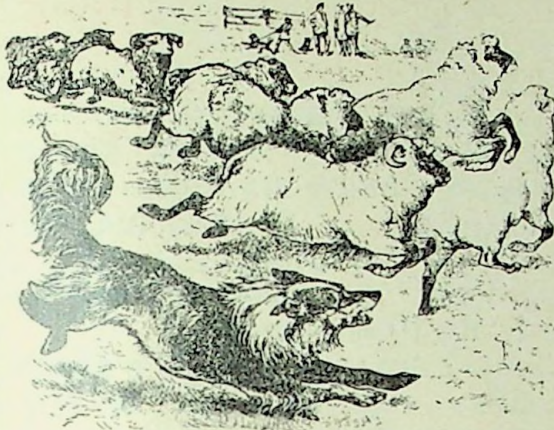
Второто куче привикнало да пази кошарата съ малкитѣ агънца и болнитѣ овци. То винаги лежало при вратата и гледало навсѣкждѣ за неприятели. Веднажъ едно вироглаво магаре искало да си похапне отъ сѣното въ кошарата, но се върнало у дома си съ едно ухо.

А третото си куче овчарьтъ научилъ да му варди градинката съ зеленчука, която била наблизу до кошарата. Когато нѣмало тамъ овчарьтъ, никой не можалъ да влѣзе вътрѣ. Ако ли нѣкой се опиталъ да влѣзе въ градината изпашалъ като вироглавото магаре.

Кучетата на този овчарь се прочули изъ цѣлата страна. Веднажъ трима учени отишли въ кошарата на този овчарь да видятъ искусството на кучетата му.

Най-напрѣдъ работата се почнала съ първото куче: Овчарьтъ му посочилъ една овца и то веднага я довело при тѣхъ. Слѣдъ нея му посочилъ втора, която сѣщо тѣй скоро била

доведена при гоститѣ. За награда ученитѣ хвърлили на умното куче кжсѣ месо. но то не помислало даже, защото се бояло да го не отровятѣ.

Слѣдъ това опита сепочналѣ съ второто куче. Овчарьтѣ се навелѣ до ухото на единия гостѣ и му пришепвалѣ: „*конятѣ ти влѣзълѣ въ градината ми*“. Въ туй врѣме кучето се хукнало като бѣсно

къмъ градината и се върнало радостно назадѣ. И него наградили, ала и то не погледнало наградата.

Най-послѣ опитали и третото куче. Овчарьтѣ взелѣ да се сбогува съ гоститѣ и имѣ казалѣ пакѣ тихо: „Прощавайте, че днесѣ не ще мога да ви нагостя съ млѣко, защото нѣкой изялѣ млѣкото въ кошарата“. Слѣдъ тия думи кучето се затекло къмъ кошарата и скоро се върнало радостно.

Наградили и него, ала и то не вкусило отѣ месото. Единѣ отѣ тия учени написалѣ приказка за тѣзи кучета и азѣ ви я прѣведохѣ, за да знаете и вие за тѣхѣ.

Пътуване до Кюстендилъ.

II.

Тренътъ спрѣ прѣдъ гиздавата кюстендилска гара. Тя бѣше прѣпълнена отъ посрѣщачи — кюстендилци, по лицата на които се забѣлѣзваше голѣма радостъ . . . Тѣ бѣха щастливи и доволни отъ новата желѣзница.

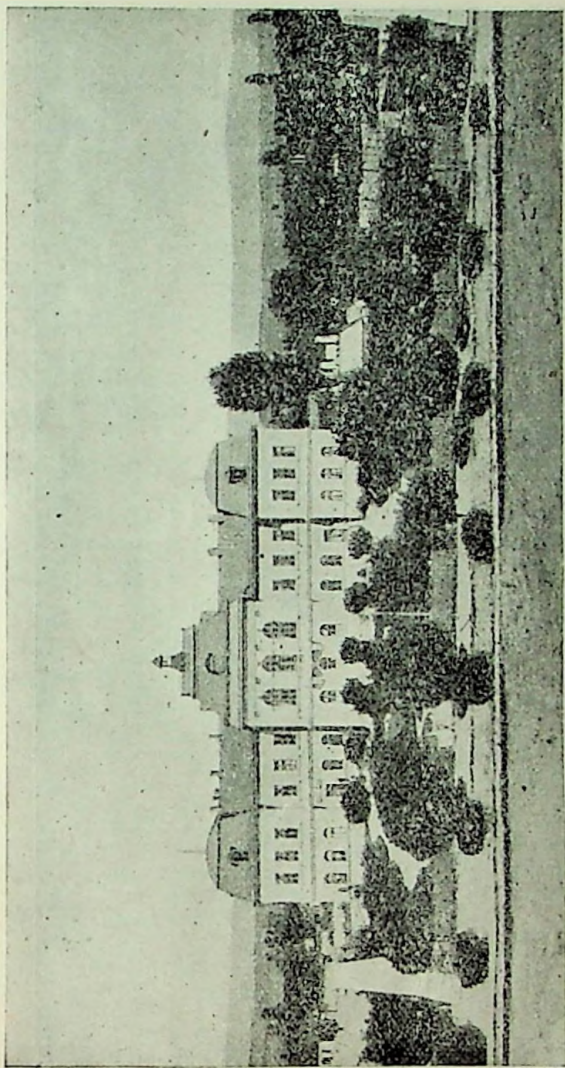
Много отъ пътниците трѣгнаха пѣшъ, защото до града е само 8—10 минути.

Кюстендилъ е старъ градъ съ криви и тѣсни улици. Отъ скоро врѣме започнали да се грижатъ за неговото разхубавяване. Главната улица, която се простира отъ изтокъ къмъ западъ, е вече планирана и около нея се издигатъ доста хубави и високи къщи.

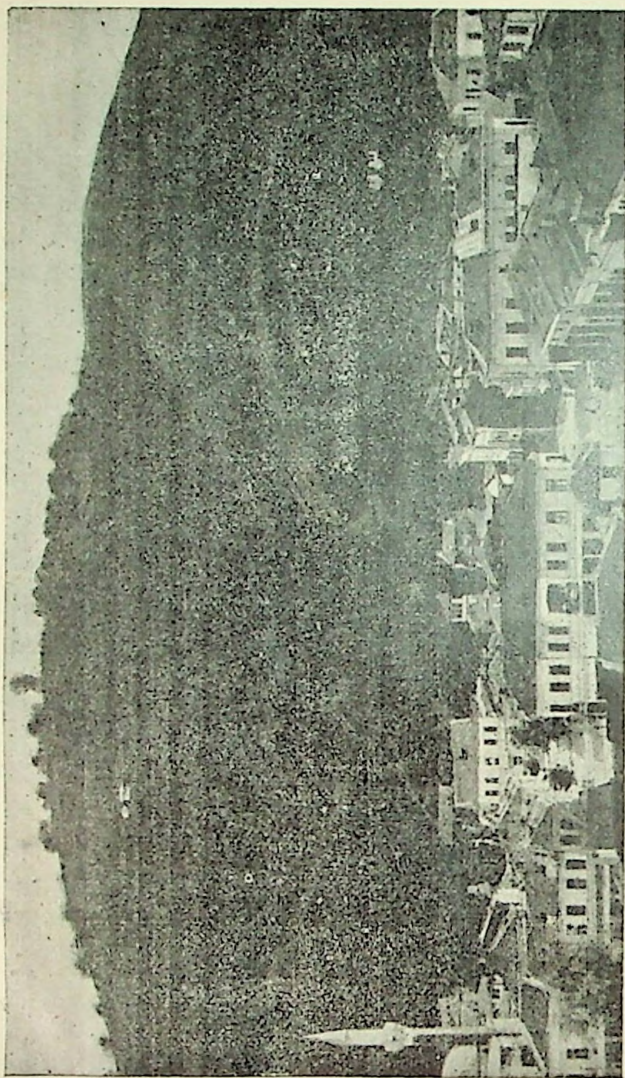
На западниятъ край, до казармитѣ е построено голѣмо триетажно здание, прѣдъ което се простира богата оводна градина. Това здание ще бѣде за педагогическо училище съ пансионъ, или пѣкъ гимназия. На източния край на града е *Овоцарското* училище съ хубава и голѣма градина.

Въ срѣдъ града има голѣмъ площадъ, украсенъ отъ двѣтѣ си страни съ новото здание на Читалището и Педагогическото училище.

Педагогическото училище е голѣма и красива зграда, съ добръ наредена градина. Вътрѣ зданието е чисто и удобно. Училището има хубава библиотека и музей, въ който се пазятъ изкопанитѣ *старици* изъ околноститѣ на града.

Педагогическото училище.

гр. Кюстендиль.

Кюстендилъ е прочутъ съ топлитѣ си *минерални извори*. Повечето отъ тѣхъ се намиратъ изъ двороветъ и служатъ за пране, миене и къпане. Ние разгледахме нѣколко отъ тѣхъ и при всѣки изворъ имаше много селянки, които перѣха дрехитѣ си. За всѣко пране заплащатъ по 5—10 стотинки.

Изворитѣ сѣ изградени наоколо съ камъни и водата блика изобилно отъ тѣхъ, бистра като ябълза: Топлината достига до 76° и ако падне животно, веднага се попарва и умира.

На десетина извори водата е събрана на едно мѣсто и отъ тамъ отива въ новата голѣма баня. Водата е толкова много, че може да кара единъ водениченъ камъкъ.

Сутринята рано се изкачихме на близкия баиръ — *Хисарлъкъ*. Голѣма частъ отъ него е залѣсенъ съ борчъ, а другата — съ дѣбови дрѣвчета.

Каква гледка се открива прѣдъ очитѣ ни!.. Прѣлести, хубости неискazани! . . .

Равнината, която се простира на сѣверъ, изтокъ и западъ, е покрита съ бостани, съ градини отъ овощни дрѣвета: сливи, круши, ябълки, череши и др. Наоколо полето е обиколено съ вѣнецъ отъ низки планини.

На западъ се издига *Осоговската* планина, на дѣсно върха *Лисецъ*, на югоизточната страна се бѣлѣе *Рила*, а по-надалече се синѣе високия *Пиринъ*.

Читалището има доста голѣмъ и уреденъ салонъ. Вжтрѣ се даватъ прѣдставления, вечеринки, сказки и др.

Чудна е гледката отъ това мѣсто! . . Струва ти се, че нѣма равно на нея! . . . и тебе ти се иска да стоишъ съ часове и да се радвашъ и любишъ на тѣзи красоти, които заграждатъ гихия градецъ.

На *Хисарлъка* се правятъ разкопки. Открито е едно старо укрѣпление; намѣрени сж голѣми делви, плочи надписи и основитѣ на единъ храмъ.

Слѣдъ обѣдъ въ 5 часа, тренътъ ни понесе обратно за София.

Редакторъ: *Н. Гайтанджиевъ*. Издава *Научното д-во „Отецъ Паисий“* въ гр. *Казанлъкъ*.

Котенца.

Кокиче.

Духна топълъ югъ отгоръ,
Капять, капять стрѣхи кѣщни,
Бликать мѣтнитѣ долченца,
Бѣгатъ студове зимъшни.

Вѣйки пѣпчици развивать
И пробужда се горичка —
Ей кокиченце любезно
Вечъ подало е главичка.

Туй цвѣтенце бѣлоснѣжно
Раничко ни прѣдвѣщава,
Че слѣдъ буритѣ ужасни
Мила пролѣтъ приближава.

Перунъ.

СПИСАНИЕ ЗА ДЪЦА.

Край на зимата.

Я излѣзте, мрачни люди,
 Я излѣзте вече навънъ,
 Вижте какъ се всичко буди
 Отъ дълбоки зименъ сънъ!

Погледнете на полето
 Какъ се цѣло зеленѣй,
 Погледнете на небето,
 Какъ засмѣно се синѣй.

Погледнете на гората,
 Какъ е чуденъ нейни гледъ,
 Какъ размжтено рѣката
 Влачи едри буци ледъ.